HUTCH 05

XENOARCHEOLOGICKÉ DOBRODRUŽSTVÍ
PRISCILLY HUTCHINSONOVÉ
PŘELOŽIL PETR KOTRLE

PLANETA9

JACK MCDEVITT

ODYSEA

PLANETA

ODYSEA

Robertu Dykeovi,
tomu nejlepšímu cestovateli v čase

HUTCH 05

JACK MCDEVITT
ODYSEA

V PRAZE 2024

Odyssey
Copyright © Jack McDevitt, 2006
First published in English by Ace Book, New York, 2006
Czech edition © Martin Královec – Planeta9, 2024
Translation © Petr Kotrle, 2024
ISBN 978-80-88626-56-5 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-88626-57-2 (epub)
ISBN 978-80-88626-58-9 (mobi)
ISBN 978-80-88626-58-9 (pdf)

PROLOG

Za normálních okolností by Jerry Cavanaugh spal ve své kajutě, když UI pilotovala loď do blízkosti Sungrazeru, plynného obra u hvězdy Beta Comae Berenices. Lidé z oddělení pro styk s veřejností jí říkali „hořící planeta“. A podívaná, kterou nabízela, byla skutečně velkolepá. Tento let pro Jerryho znamenal už osmaosmdesátou návštěvu, ale ten pohled se mu nikdy neomrzel.

Sungrazer byl planeta jupiterovského typu, čtyřikrát hmotnější než Jupiter, obíhající tak blízko hvězdy, že se doslova prodíral sluneční atmosférou – hořel v ní a planul jako meteor. Jerry nechápal, že nevybuchne, že neshoří na popel, ale pokaž-dé, když se vrátil, tam stále byl a dál si razil cestu slunečním peklem, nedotčený. Jako někdo, kdo přežije úplně všechno.

Jeho oběh kolem hvězdy trval tři dny a sedm hodin. Při správném úhlu přibližování, kdy měl za sebou černou oblohu, to bylo ještě působivější. To, co ukazovaly lodní obrazovky, samozřejmě úplně neodpovídalo pohledu z lodi. Aby *Ranger* získal perspektivu, kterou chtělo vedení a která dělala cestovní kanceláři Orion dobrou reputaci, musel by se k hvězdě přiblížit mnohem víc, než bylo bezpečné. Takže když nadešla dramatická

hodina, vložil do čtečky příslušný čip a lidé při pohledu z oken viděli záběry pořízené družicí. Byla to úchvatná podívaná, a i když to byl trochu podvod, koho to ve skutečnosti zajímalo? Orion se touto metodou netajil. Když se občas někdo zeptal, Jerry vždy odpověděl, že ano, oni vidí něco jiného, než jak to vypadá z můstku nebo lodními teleskopy. Bylo by to příliš nebezpečné. Toto byste viděli, kdybychom mohli proniknout dostatečně blízko. Jenže to byste samozřejmě nechtěli.

Ovšemže ne, odpovídali vždycky.

Ale to pochopitelně nebude dřív než zítra ráno, až dosáhnou největšího přiblížení. Zájezd byl načasovaný tak, aby se vizuální změna odehrála v noci, kdy pasažéři – zpravidla – spí ve svých kajutách. Někdy kolem sedmé, až začnou vstávat, uvidí ze všeho nejdřív Sungrazer. Pravděpodobně se jedná o nejdramatičtější okamžik celého letu.

Na palubě měl šestatřicet pasažérů, maximum, z toho tři dvojice na líbánkách, sedm dětí ve věku čtrnáct a míň, jednoho duchovního, který si na to šetřil celý život, a dva lékaře. Mladá žena z Istanbulu, která předtím nikdy neopustila rodnou zemi, dostala cestu za vítězství v soutěži. Jerry nevěděl, o co přesně v soutěži šlo, a její jazykové schopnosti na vysvětlení nestačily. Ale žena seděla po celou dobu přibližování těsně u hlavní obrazovky.

Během posledních letů Jerryho trápilo, že nemůže v noci spát. Zdráhal se kvůli tomu někam

jít, ale tentokrát to bylo ještě horší. Tuto poslední noc před zahájením zpáteční cesty se mu nepodařilo usnout vůbec, proto se oblékl a odešel na můstek, kde seděl a apaticky se probíral knihovnou. UI mlčela. Letové obrazovky mu ukazovaly několikrát zvětšené záběry hvězdy a plynného obra.

Z jedné kajuty zaslechl tlumené hlasy. Potom loď znovu ztichla, až na šum ventilace a elektroniky.

Měl to být jeho poslední let před důchodem. Děti už byly dospělé a vylétly z hnízda, tak s Marou uvažovali, že by si někam vyrazili sami, třeba na dlouhou dovolenou na Havaj, ale nakonec usoudili, že by bylo příjemné zůstat doma. Úplně by mu stačilo zajít si do bridžového klubu, dát si večeři třeba v Gallopu –

Z úvah ho vytrhl hlas UI. *„Jerry, máme aktivitu na jedna osm nula.“*

Jerry se podíval na obrazovku ukazující záběry pořizované záďovým teleskopem. Obloha zářila, Mléčná dráha se táhla do nekonečna.

„Údaje senzorů,“ promluvila UI. *„Blížící se objekty.“*

„Zobraz je.“

„Jsou na obrazovce. Když se dobře podíváš, uvidíš je.“

Tmavé objekty pohybující se mezi hvězdami.

„Co to je, Robe?“

„Nemám informace.“

„Asteroidy?“

„Jsou umělého původu.“

„Chceš říct, že nejsou naše?“

„Říkám jen, že stroje tohoto typu neznám.“

„Měsíční jezdci.“

„Něco takového existuje?“

„Momentálně bych řekl, že ano. Vektor jejich dráhy je kolizní, že?“

„Ne. Ale dostanou se blízko. Necelých dvacet kilometrů.“

Na poškrábání nátěru to stačilo. Co to kruci může být?

„Vzdálenost dva tisíce dvě stě kilometrů, zmenšuje se.“

Napočítal jich osm. Ne, devět. Letěly ve formaci jako hejno ptáků. Blížily se k němu zezadu.

Letěly ve formaci. Jaké přirozené objekty létají ve formaci?

„Minou nás zleva,“ oznámila UI.

„Má tady být ještě někdy jiný, Robe?“

„Ne. Žádný jiný provoz v harmonogramu není.“

„Jak rychle se blíží?“

„Patnáct kilometrů za sekundu. Budou tady přesně za dvě a půl minuty.“

„Komunikace žádná?“

„Ani pípnutí.“

„Fajn. Dej mi vědět, kdyby se něco změnilo. Zatím mi ukaž detail. Chtěl bych vidět, jak vypadají.“

UI se zaměřila na objekt v čele. Ostatní z obrazovky zmizely. Byla to koule. Měla malou

odrazivost. Takto blízko hvězdy to bylo zvláštní. *„Upozorníme pasažéry?“* zeptal se Rob.

Nebyl důvod se domnívat, že objekty jsou nebezpečné. Ale Jerry neměl rád věci, které neumí vysvětlit. Probudil Myshu, svou letušku, a řekl jí, co se děje. Potom zapnul komunikátor. „Dámy a pánové,“ řekl, „nerad vás ruším, ale možná budeme muset manévrovat. Prosím, připoutejte se.“

Objekty stále udržovaly přesnou formaci a všech devět jich přímo před jeho očima začalo zatáčet doprava. Jerry vychrlil proud nadávek. „Jsou na kolizním kurzu.“

„Ne tak docela,“ řekla UI. *„Pokud udrží současný kurz, pořád nás minou zleva. Nejbližší z nich se dostane na vzdálenost dvou set metrů.“*

Uvažoval, jestli se neodklonit. Ale asi to nebyl dobrý nápad. První zákon úspěšné pilotáže říkal, že když je nablízku někdo jiný, nedělej žádné překvapivé pohyby. „Zůstaň tak,“ řekl Robovi.

„Jsou od nás devadesát sekund.“

Zapnul si kontrolky bezpečnostních pásů. Dva pasažéři se ještě nepřipoutali. „Robe?“ promluvil.

„Postarám se o to.“

Měsíční jezdci. Nikdy jejich existenci nebral vážně. Ale teď tady byli. „Robe, přepoj mě na vysílání.“

„Jerry, já se je snažím kontaktovat.“

„Nech mě, ať to zkusím taky.“

„Kanál je otevřený.“

Poslední dvě výstražné kontrolky zhasly. Jiné se

rozsvítily. Někteří pasažéři s ním chtěli hovořit.

Jerry se zhluboka nadechl. „Tady *Ranger*," začal. „Je tam někdo? Prosím, odpovězte."

Čekal. Ale slyšel pouze šum.

„Zpomalují," oznámil Rob.

Černé koule. Na trupech rozeznával různá zařízení, antény a další výbavu, což mohlo zahrnovat senzory, ale také zbraně. Objekty se přeskupily do přímky rovnoběžné s jejich kurzem. Zůstávaly na levoboku.

„Vzdálenost mezi jednotkami čtyři kilometry."

První prolétl kolem.

„Antény míří směrem k nám," řekl Rob.

A druhý. Míhaly se v rychlém sledu kolem, každých pár sekund jeden. A pak to skončilo, stejně rychle jako to začalo, a seřazené objekty získaly značný náskok. Díval se, jak se vrátily do véčkové formace.

„Podobný jev byl za poslední dva roky hlášen tady a také na několika dalších místech," informoval ho Rob.

„Máme to všechno nahrané?"

„Ano, Jerry."

Koule už skoro nebyly vidět. Jerry zapnul komunikátor. „Všichni na levoboku měli možnost zahlédnout průlet neidentifikovatelných plavidel. Nevím, co byla zač, ale teď jsou pryč. Přesto bych byl rád, abyste zatím zůstali připoutaní."

Měsíční jezdci. Začalo se jim tak říkat proto, že poprvé byli zaznamenáni jako tmavé stíny pohybující se mezi měsíci Polluxe IV. To se stalo

před čtyřiceti lety.

Teď byli pryč. Vypadalo to, že stejně jako výletní loď míří k Sungrazeru. Že by turisté odjinud?

PRVNÍ ČÁST

MACALLISTER

1

Všude, kde je tma, budou vždycky nějaká záhadná světla. V primitivních dobách byly původci luminiscence víly. Potom je nahradily duše odcházející do ráje. Později UFO. Dnes jsou to měsíční jezdci. Vypadá to, že snad nikdy nedospějeme. Duše nadané fantazií, které hlásí, jak mimozemská plavidla krouží Plejádami, nedokážou uvěřit, že by za anomálií mohlo být něco tak prozaického jako odraz. Nebo nedostatek ledu ve skotské.

Gregory MacAllister,
„Jízda po kluzkém svahu“

Wolfgang Esterhaus se přimhouřenýma očima zadíval na muže u baru, porovnal si ho s fotografií v záznamníku a přistoupil k němu. „Pan Cavanaugh?“

Muž se hrbil nad pivem. Sklenice byla skoro prázdná. Vrhl po Esterhausovi překvapený pohled, který se rychle změnil v nepřátelský. „No a? Vy jste kdo?“

„Říkají mi Wolfie. Můžu objednat další?“

„Jasně. Do toho, Wolfie.“ Hlas zněl ostře. „Co chceš?“

„Jsem z *Nationalu*.“

„Aha.“ Podráždění zesílilo. „A co po mně chce *National*?“

„Jenom si trochu promluvit.“ Ukázal, aby jim přinesli dvě nové sklenice. „Pracujete pro cestovní kancelář Orion, nemám pravdu?“

Cavanaugh se nad otázkou zadumal, jako by odpověď vyžadovala, aby si ji důkladně promyslel. „Je to tak,“ odvětil nakonec. „Ale jestli se mě chcete zeptat na měsíční jezdce, tak do toho. Nedělejte kolem toho ciráty.“

„Dobrá.“ Wolfie byl příliš profesionál, než aby se nechal odradit. „Omlouvám se. Asi vás každou chvíli někdo otravuje.“

„Dalo by se to tak říct.“

„Tak mi povězte o měsíčních jezdcích.“

„Pochybuju, že bych mohl něco přidat k tomu, co jste už četl. Nebo viděl.“

„I tak to zkuste.“

„Fajn. Bylo jich devět. Byly kulaté. Prostě černé koule.“

„Nebyla na nich žádná světla?“

„Vy jste neviděl fotky?“

„Viděl.“

„A co jste *viděl*?“

„Moc toho nebylo.“ Wolfie se nahnul nad bar a zadíval se na svůj odraz v zrcadle. Vypadal jako někdo, komu by prospěla trocha odpočinku. „A zaujímaly formaci.“

„Proletěly kolem nás jedna po druhé, a pak se seřadily do véčka.“

„Potom už jste je neviděl?“

„Ne.“ Cavanaugh patřil k menším lidem. Černé vlasy, snědá pleť, pečlivě udržovaný knír. Tmavé oči, které soustředily svůj pohled na pivo.

„Jak na to zareagovali pasažéři?“

„Jenom několik z nich něco zahlédlo. Hádám, že si o tom v tu chvíli nic zvláštního nemysleli. Až potom, když jsem jim řekl, co to bylo.“

„Nepolekali se?“

„Možná až potom. Trochu.“

„A co vy?

„Kdybych neměl pro strach uděláno, našel bych si práci v jiném oboru.“

Esterhaus si odjakživa myslel, že lidé, kteří vidí měsíční jezdce, jsou blázni. Že obrazové záznamy, se kterými se vrátili, jsou podvrh. Ale Cavanaugh působil spolehlivě, čestně a objektivně. Jako někdo, komu se dá stoprocentně důvěřovat.

Přesto se pro záběry na záznamu hledalo vysvětlení obtížně. Tmavé koule ve formaci. Navíc je od té doby pozorovali další. 3. října Reginald Cotman při převozu nákladu pro projekt Počátek v polovině mezi 61 Cygni a 36 Ophiuchi. A Tanya Nakamotová je na jiném letu Orionu zahlédla u Vegy. Stavební tým čítající čtyři nebo pět lidí ohlásil jejich pozorování před několika týdny u Alfy Cephei.

Fyzici se je snažili vysvětlit, aniž by se odvolávali na mimozemšťany. Široká veřejnost hltala každou zprávu, ale k tomu samozřejmě není třeba mnoho. Proto měl *National* zájem.

Gregory MacAllister nevěřil jedinému slovu, ale momentálně to bylo žhavé téma. A šance někoho zesměšnit, což bylo něco, v čem *National* neměl konkurenci.

Ve skutečnosti mezihvězdné lety nezažívaly dobré časy. V Kongresu leželo několik zákonů, které měly omezit financování Akademie a dalších dálkových kosmických programů. Také Světová rada hovořila o snižování výdajů.

Počet pozorování měsíčních jezdců mezitím narůstal. Mac-Allister podezíral cestovní kancelář Orion, že na pasažéry Cavanaughovy lodi ušila boudu, vytvořila pro ně iluzi, a proto zaplatil bývalému pilotovi, aby předvedl, jak by se to dalo udělat. Koneckonců to nebylo nic složitějšího než pustit na plánovaném letu nějaké záběry. Jak těžké to mohlo být?

„Dalo se to zinscenovat?“ zeptal se Wolfie.

Cavanaugh dopil pivo. „Ne. Byl jsem tam. Odehrálo se to přesně tak, jak jsem řekl.“

„Jerry, jak dlouho pracujete pro Orion?“

Zadíval se na prázdnou sklenici a Wolfie objednal další. „Letos v listopadu to bude šestnáct let.“

„Čistě mezi námi, co si myslíte o vedení?“

Ušklíbl se. „Jsou to nejlepší, nejpoctivější lidé, jaké znám.“

„Já to myslím vážně. Nikam dál se to nedostane.“

„Pro lepší kancelář by se dokázali pobodat. A pomoc je pro ně cizí slovo.“

„Snížili by se k podvodu?“

„Myslíte, jestli by dokázali zfingovat něco takového jako měsíční jezdci, kdyby mohli?“

„Ano.“

Jerry se zasmál. „Jasně. Kdyby si mysleli, že to pomůže jejich byznysu a projde jim to.“ Přinesli piva. Cavanaugh zvedl svou sklenici, poděkoval a napil se. „Ale zrealizovat by to v žádném případě nedokázali.“

„Bez vaší pomoci.“

„Přesně tak.“

Z KNIHOVNÍHO FONDU

… přesto pro existenci měsíčních jezdců jsou hmatatelné důkazy. K obrazovým záznamům se může dostat každý, kdo je vidět chce. Možná je na čase přistoupit k tomu vážně a pokusit se zjistit, co jsou ty objekty zač.

Washington Post,
pondělí 16. února 2235

2

Už půl století se potloukáme po hvězdách v okolí. Našli jsme pár barbarů, jednu technickou civilizaci, která nepřekonala ekvivalent našeho roku 1918, a Bulíky, v jejichž případě platí, že čím míň se toho o nich řekne, tím líp. Především jsme zjistili, že Orionovo rameno Mléčné dráhy je obrovské a podle všeho obrovsky prázdné.

Stálo nás to biliony. A zdá se, že nikdo neumí vysvětlit, proč vlastně.

Největší užitek, který jsme z toho všeho vytřískali, je zřízení dvou kolonií: jedné pro politické pošuky a druhé pro náboženské magory. Je možné, že přínosy odvozené přímo z toho ospravedlňují náklady programu nadsvětelníků.

Ale já o tom pochybuji. Věznice nebo ostrovy by vyšly levněji. Vzdělání by byla moudřejší volba.

Když dnes přemýšlíme o tom, jestli do této finanční černé díry nalít víc z omezeného bohatství planety, možná bychom se měli zastavit a položit si otázku, co chceme touto obrovskou investicí získat. Vědomosti? Vědci říkají, že ve vesmíru nejsou žádná privilegovaná místa. Jestli je to tak, měli bychom teď spočítat, jak s oblibou říkají fanatici, co tam venku vlastně je.

Hlavně je tam vodík. Spousta dusíku. Balvany.

Několik kultur pobíhajících s oštěpem. A prázdný vesmír.

Je na čase říct dost. Dát peníze do škol. Rozumných, které učí mladé mozky přemýšlet, požadovat, aby odpovědné osoby předložily důkazy myšlenek, které prosazují. Když to uděláme, nebudeme muset obstarávat svět pro Svaté bratrstvo, které by všechny ostatní z planety vyhnalo, kdyby mohlo.

Gregory MacAllister,
rozhovor na stanici Black Cat, úterý 17. února

K Betelgeuze bylo daleko. Plus mínus sto devadesát světelných let. Téměř tři týdny ve skokovém stavu. A k tomu přibližně den na druhém konci pro přibližovací manévr.

Abdulovi al Mardoumovi, kapitánovi *Patricka Heffernana*, dlouhé lety obvykle nevadily. Četl historické texty a básně a hrál šachy s Billem, lodní UI, nebo se svými pasažéry, pokud na to měli chuť. A nechával si čas na přemýšlení. Obrovská prázdnota, kterou nadsvětelníky Akademie putovaly, působila drtivě na mnoho lidí, dokonce i některé piloty. Byla velká, prázdná a krutá, proto se snažili na ni nemyslet a raději trávili dny hovory o budoucích projektech a po večerech se uchylovali do virtuální reality. Cokoli, co mohlo poskytnout únik od reality toho, co se nachází na druhé straně trupu. Ale Abdul byl

výjimka ze všeobecně platného pravidla. Rád dumal o nesmírnosti kosmu.

Momentálně se nacházel v transdimenzionálním prostoru, což byla jiná záležitost. Prázdnotu nahradily tajemné mlžné hradby a absolutní tma prozařovaná pouze případnými světelnými zdroji lodi. Všechny lodě se těmito mraky nutně pohybovaly poklidným tempem. Byl to fyzikální zákon, jemuž Abdul úplně nerozuměl. Kdyby byl *Heffernan* plachetnicí na hladině Perského zálivu, vyšlo by to nastejno. Pro Abdula to bylo znepokojivé, ale to, že Stvořitel nechal cestičky ve vesmíru obrovském tak, že bez jejich existence by lidstvo bylo odkázáno pouze na domovskou planetu, bral jako další důkaz jeho vynalézavosti, prozřetelnosti a starostlivé péče.

Výprava se přehoupla do druhého týdne. Jejich cílem byla Betelgeuze IV, jedna z nejstarších známých planet, na nichž je život. Inteligence se tam nevyvinula, alespoň ne taková, jaká používá nástroje a vymýšlí politické systémy. Jelikož byl místní biosystém tak starý, intenzivně se o něj zajímali badatelé, kteří si u planety zřídili orbitální stanici a do nekonečna se plazili po jejím povrchu, na němž sbírali vzorky, které odváželi na orbitální stanici a s neúnavným nadšením je zkoumali. Místní formy života nevyužívaly DNA, což biology fascinovalo, ale byla to další věc, kterou Abdul nikdy nepochopil.

Uvědomil si, že tento let bude dlouhý. Obvykle

si tyto výpravy užíval, nacházel v samotě určité zvrácené potěšení a těšil se na rozhovory, k nimž prostředí nutně dávalo podnět. Ale tentokrát to mělo být jiné.

Heffernan převážel čtyři pasažéry, specialisty v různých biologických oborech. Jejich doyenem byl jistý James Randall Carroll. Profesor Carroll, takže žádné neformální důvěrnosti, prosím. Byl vysoký a trochu se hrbil. Neustále si odhrnoval z očí řídké bílé vlasy. Často se usmíval, ale člověk nikdy neměl pocit, že to myslí upřímně. Přestože měl sklony k oficiálnosti, velice toužil udělat na své kolegy a Abdula dojem. Dosahoval toho tím, že do omrzení rozebíral rozdíly mezi pozemskými plazy a jejich nejbližšími příbuznými z Betelgeuze IV.

Jako by na tom doopravdy záleželo, poukazoval na fascinující podobnosti ve vývoji očí, navzdory odlišnosti místního spektra. Když dovolíte, předvedu. A o dvacet minut později se zabývali stravovacími návyky teplovodních plazů. Nebo rozmnožovacími procedurami. Anebo zvláštní a doposud neobjasněnou různorodostí metod pohybu jistých obyvatelů jedné z bažinatých oblastí na jihu. Obzvlášť protivný byl jeho zvyk opakovaně se Abdula ptát, jestli rozumí, jestli chápe, co ve skutečnosti znamená změna refrakce. Když se pokusil o ústup, profesor za ním dokonce přišel na můstek. (Udělal tu chybu, že čtveřici pasažérů nabídl, aby se přišli podívat, jak loď funguje, kdykoli budou chtít. Byla to

tradice, nabídka, kterou dělal roky. Ale s tím je konec.)

Betelgeuze se blížila ke stádiu supernovy. Mělo k tomu dojít přibližně v průběhu dalšího statisíce let. Abdul se přistihl, že si přeje, aby se to stalo, když bude v blízkosti Carroll. Rád by viděl jeho reakci, až planeta, bažiny a všechny jejich ještěrky půjdou k čertu.

Abdul pilotoval lodě Akademie po většinu své kariéry. Měl tu práci rád, bavilo ho vozit vědce na odlehlá místa a s oblibou sledoval jejich reakce, když spatřili bledá scvrklá slunce, superobry nebo soustavy prstenců. Neměl rodinu, nešlo to, jestli si chtěl ponechat kariéru. Byla to oběť, kterou učinil. Ale stálo to za to. Každou výpravu si vychutnával. Ale o tuhle se ho Carroll snažil připravit.

„Abdule,“ ozval se Bill, umělá inteligence. *„Máme fluktuace na pětadvacítkách.“*

Pětadvacítky byly skokové motory. Řídily, co se děje během přechodu, dovnitř i ven, a po ponoření dodávaly počáteční impuls. Ale jakmile *Heffernan* zahájil let skrz mraky, přešly do servisního režimu. K žádným fluktuacím docházet nemělo. „Vidíš problém, Bille?“

Bill se objevil v prostoru. Stylizovaný jako šedá eminence. Takže se snažil Abdula ujistit, že všechno je pod kontrolou. A to ho k smrti vyděsilo. *„Nevím. Přicházejí mi rozporné signály. Směšovač nefunguje správně, ale vypadá to, že problémy má celý systém. Energetické hladiny*

klesají.“

Abdul navázal spojení s *Unionem,* orbitální stanicí. „Okamžitě dispečink,“ řekl. „Máme problémy s motorem. Možná budeme muset let ukončit.“ Ukončil relaci a zamyslel se, co dalšího chce říct. „Dělám s touhle technikou celý život,“ obrátil se na UI. „Vždycky fungovala hladce. Nerad bych si teď nechal vybuchnout motor.“

„Možná jsi na řadě.“

„Možná.“ Překvapeně sledoval, jak se na obrazovce rozsvítilo logo Akademie. A vzápětí je vystřídal operační důstojník.

Zvláštní náhoda. Odsud, ze vzdálenosti bezmála devadesáti světelných let, mělo zprávě trvat nějakých osmnáct minut, než dorazí na Zemi. Takže odpověď neměla přijít tak brzy.

„Potvrzuji přijetí poslední zprávy,“ řekl operační. Abdul na jeho obraz nevěřícně zíral. *„Nechte spojení aktivní. Přihlásíme se s pomocí.“* Obrazovka zčernala. Kontrolky na hyperlinku blikly a zhasly. *„Sytém spadl,“* oznámil Bill. *„Přepětí.“*

„Můžeš ho nahodit znovu?“

„Ne.“

„Co rádio?“

„Rádio je v pořádku.“ Ale moc platné by jim nebylo, kdyby tady uvázli. *„Máme předskokovou výstrahu, Abdule. Čtyři minuty.“*

Jak je možné, že odpověď přišla tak rychle? Co se děje?

Skokové motory byly zkonstruované tak, aby

v případě závažného problému ukončily fungování a vrátily loď do normálního prostoru. To byl smysl varování. Skok za čtyři minuty. Nikdo nechtěl mít poruchu v hyperprostoru. Pokud by k tomu došlo, žádná pomoc by se k němu nedostala. Když motory bouchnou, není možné se vrátit ven. Už nikdy. Nevěděl, jestli se to reálně někomu stalo. Za nějakých sedmdesát let, co se nadsvětelníky provozovaly, zmizely dvě lodě.

„Bille?“ řek váhavě Abdul, „jsme schopní skočit bezpečně?“

„Jsem optimista.“

Abdul zapnul interkom, aby mohl promluvit k pasažérům. Byli shromážděni ve společenské místnosti, kde jim Carroll dělal přednášku o dravcích ze sladkovodních bažin. „Všichni se připoutejte,“ vyzval je. „Máme drobné potíže s motorem, a dokud se nám je nepodaří vyřešit, skočíme zpátky do normálního prostoru.“

To je zaujalo. *„Jak velký problém?“* zeptal se jeden z nich.

„Nic vážného. Čistě nepříjemnost.“ Ve skutečnosti nevěděl, jestli je to pravda. Existovala například okrajová pravděpodobnost, že by motory mohly explodovat. A poněkud lepší možnost, že se skok nepodaří. Že nemají dost energie, aby loď přesunuli mezi dimenzemi. „Měli bychom to zvládnout,“ dodal, ale ještě než dořekl, poznal, že si tu poznámku měl odpustit.

„Můžete to opravit?“ zeptal se nejmladší

z pasažérů, Mike Dougherty, který právě vyšel z Bernardine. Dobrý kluk. Abdul tušil, že kdyby se něco stalo, byl by jediný, kdo by doopravdy někomu chyběl.

„Ne. Musí se vrátit do doku, Mikeu." Slyšel, jak přecházejí ke křeslům a zapínají si bezpečnostní pásy. „Omlouvám se, že vám to říkám tak nenadále. Tyhle věci fungují automaticky, takže nad nimi nemám žádnou moc. Ale za pár minut budeme na druhé straně. Seďte na svých místech." Aktivoval vlastní bezpečnostní pásy. Billův obraz zmizel. „Bille?"

„Ano?"

„Existuje možnost, že nejsme tam, kde si myslíme, že jsme?"

„Vypadá to jako jediné vysvětlení pro odpověď od operačního. Zřejmě jsme urazili kratší vzdálenost, než jsme měli."

„Sakra. Co se to děje?"

„Mám podezření, že jsme neopustili Sluneční soustavu."

Fajn. Co se dá dělat. Za těchto okolností to nakonec mohlo být dobře. Ale prioritou v tuto chvíli bylo bezpečně opustit transdimenzionální prostor. Prošel s Billem seznam, hodnoty obou motorů, stav paliva, teplotu reaktoru, pravděpodobný vstupní vektor, indikátor vnější hmoty. Kdyby to bylo nutné, mohl krok zrušit. Ale všechno bylo podle předpisů.

„Minuta," ohlásil pasažérům Abdul. „Všichni připoutaní? Prosím, ohlaste se mi."

Jeden po druhém odpověděli. Vše připraveno. Ale jejich hlasy prozrazovaly jistou nervozitu. *„Jak jsme daleko?“* zeptal se Carroll.

„Měli bychom být něco přes devadesát světelných let.“ Až na to, že odpověď operačního důstojníka dorazila příliš brzy.

„Dokážou nás najít?“ zeptal se Mike.

„Určitě ano,“ řekl. Nebyl důvod, proč by neměli. Abdul nechal interkom zapnutý. Slyšel, jak Carroll poznamenal, že skokové motory mohou být nebezpečné. *„Strýc se jednou účastnil letu –“*

„Deset sekund,“ ohlásil Abdul. Domníval se, že jeho hlas zní uvolněně. Profesionálně. Naprosto jistě.

Z KNIHOVNÍHO FONDU

Bezpečnější dopravní prostředek než nadsvětelník neexistuje. Od schválení Kern-Warburtonova zákona před téměř třiceti lety není zdokumentován jediný případ, kdy by v důsledku poruchy došlo ke katastrofální ztrátě.

Technická ročenka, ročník XXVII, str. 619

3

... Takže jsme postoupili do stádia, kdy můžeme politiky přesouvat nadsvětelnou rychlostí. Nejsem si jistý, jestli v tom vidím výhodu.

Gregory MacAllister,
Poznámky z Babylonu

Priscillu Hutchinsovou probudili před svítáním zprávou, že se *Heffernan* pohřešuje. *„Ztratil se. Nevíme, kde je.“*

„Jak to myslíte, že se ztratil? Je přece v hyperletu.“

„Něco se pokazilo. Skočili zpátky.“

Mluvila s hlídkovým důstojníkem z Akademie. „Kdo má službu na *Unionu*?“

„Dozvěděl jsem se to od Petera.“ To byl určitě Peter Arnold, vedoucí hlídkové služby.

„Spoj mě s ním.“ Hutch už scházela do obýváku a oblékala si stylový saténový župan, který měla zvlášť pro tyto příležitosti.“

„Ahoj, Hutch,“ ozval se jí Peter ještě na schodech. *„Nemáme ponětí, kde jsou.“*

„To je Abdulova výprava, že?“

„Ano.“

„Co se stalo?“

„Dostali jsme od něho zprávu před nějakými

patnácti minutami. Ohlásil, že mají problém s motory. Chtěli se vrátit do normálního prostoru.“

„A od té doby se ti neozval?“

„Ne.“

„Fajn. Udělej mi odhad pravděpodobné polohy a začněme se porozhlížet, jestli v té oblasti máme ještě někoho.“

„Už na tom pracuju, Hutch.“

Sešla do obýváku a přepnula na video. Peter byl mohutný, pohodový chlapík, který hrál na univerzitě na postu vnitřního linemana. Ale momentálně vypadal ustaraně. „Kde teď jsou? Jak daleko?“

„Přibližně devadesát světelných let.“

„Dobře. Jestli tomu dobře rozumím, žádná další relace nebyla.“

„Ne, a právě to mi dělá starosti.“ Čelo měl zbrázděné vráskami. *„Mohlo se stát, že motory explodovaly. Během skoku. Jinak bychom od nich už měli mít nějaké zprávy.“*

„Třeba se nám nemůže ozvat hned. Musí se postarat o pasažéry. A taky se mohlo stát, že selhal hyperkom.“

„Zároveň s motory? To pochybuju.“

„*Heffernan* patří do třídy Colby. Systémy spolu souvisejí. Mohly kleknout společně. Jestli je to tak, jsou tam někde v prostoru. Čekají, až dorazí pomoc.“

„Proboha. Vůbec nebude jednoduché je najít.“

„Víš přesně, kdy se komunikace přerušila. Jestli

byl skok úspěšný, poznáš z toho, kde přibližně jsou. Víceméně."

„Jistě."

„Zkombinuj všechno, co se ti podaří najít. A Petere –"

„Ano, Hutch?"

„Snaž se nepustit to ven. Informuj mě a dej mi vědět, když budeš něco potřebovat."

Upozornila Michaela Asquitha, komisaře Akademie. Trpělivě ji vyslechl, poznamenal, že tyhle věci se snad nikdy nestávají v normální pracovní době, a zeptal se, jak moc je to podle ní vážné.

„Nejspíš jsou v pořádku," odpověděla. „Je to stará loď, ale pohonný systém je zkonstruovaný dobře. Existuje možnost, že zůstali uvěznění v hyperprostoru, a mohlo se stát, že motory explodovaly. Ale obě tyto eventuality jsou nepravděpodobné. Téměř jistě někde plují prostorem. Ale bez komunikace."

„Mají rádio?"

„Pravděpodobně ano."

„Ale oblast pátrání je pro rádio moc velká?"

„Nebude to snadné, jestli nemáme nic víc."

„Dobrá," řekl. *„Věnuj se tomu. A informuj mě."* Ukončil hovor. Momentálně se nic dalšího dělat nedalo, tak se vrátila do postele. Ale neusnula.

Nakonec to vzdala a zamířila do sprchy. Ve chvíli, kdy Peter zavolal, byla celá od mýdla. Stanovili oblast pátrání. Byla rozlehlá, ale s tím se vzhledem k vrtochům souvisejícím s hyperlety

jako takovými a skutečností, že neznají přesný okamžik *Heffernanova* skoku, nedalo nic dělat. *„Ale máme aspoň trochu štěstí,“* pokračoval Peter. *„Přímo v oblasti je* Wildside. *Můžou být na místě v úterý časně ráno. Líp by se to ani nedalo naplánovat.*

V blízkosti je taky al-Džahání*, takže jsem odklonil i je.“ Al-Džahání* byla loď Akademie vracející se z Quraquy. Měla na palubě pasažéry, ale místo pro lidi z *Heffernana* by se tam našlo, pokud by je bylo třeba nabrat. Což vypadalo pravděpodobně.

Informovala o nových skutečnostech Asquitha. Vytáhla ho kvůli tomu z postele. Vyslechl ji, zamračil se, přikývl a zavrtěl hlavou. *„Držme to pod pokličkou,“* řekl, *„dokud nebudeme vědět, co se děje.“*

„Upozornila jsem naše lidi, Michaeli. Ale nedokážeme to tajit dlouho. Je to moc velké sousto.“

„Dělejte, co můžete.“

„Popřemýšlej, jestli později odpoledne neuspořádat tiskovou konferenci. Říct médiím, co víme. Ať to máme trochu pod kontrolou. Je jenom otázka času, kdy se to dostane ven.“

„Dobrá,“ řekl. *„Zařiď to.“*

Ani se nesnažila zamaskovat rozmrzelost. „Michaeli, na tohle máš přece Erika.“

Asquith přikývl. *„Zkoordinuj se s ním. Postarej se, aby měl všechno, co bude potřebovat.“*

Když o hodinu později dorazila do kanceláře, od

Heffernana pořád neměli žádnou zprávu. To nebylo dobré znamení. Rozsvítila stolní lampičku, pozdravila Marlu, svou UI, a padla do křesla.

Jestli Abdulovi nefungoval hyperkom, měli velký problém. Poloha lodi v hyperprostoru se nedala vypočítat přesně. U transdimenzionálního prostoru vždycky fungovalo něco jako bulharská konstanta. Piloti Akademie byli školení, aby v případě, že musejí hyperprostor opustit, odeslali zprávu těsně předtím, než to udělají. Jelikož se to Abdulovi nepodařilo, museli vycházet z dohadů.

Plavidla se v hyperprostoru pohybovala rychlostí, která odpovídala přibližně 1,1 miliardě kilometrů za sekundu. Neznalost přesného okamžiku, kdy Abdul skočil, znamenala, že mohou být kdekoli v oblasti o délce miliard kilometrů. Bylo možné, že Abdul a jeho lidé budou mít pořádný hlad, až dorazí pomoc.

Poslechla si původní zprávu, v níž Abdul oznámil, že má potíže s motory a že se chystají na skok. A došla k závěru, že si dělá starosti zbytečně. Abdul byl veterán a oznamoval jim, že zmáčkne tlačítko během několika sekund. *Wildside* by neměl mít s jejich nalezením potíže.

Nic víc udělat nemohla. Venku byla pořád tma. Nechala hlavu klesnout na opěradlo a zavřela oči.

„Hutch,“ ozvala se Marla. *„Omlouvám se, že ruším. Volá Eric.“*

Eric Samuels vedl v Akademii oddělení public

relations. Dostal to místo hlavně proto, že měl okouzlující úsměv a uklidňující vystupování. Erika měli rádi všichni. Když měl před sebou publikum, člověk věděl, že to dopadne dobře. Měl přibližně průměrnou postavu, černé vlasy a nadání působit naprosto upřímně bez ohledu na to, co říká. Zvláštní bylo, že jeho vystupování v soukromí bylo s veřejnou image v rozporu. Byl úzkostlivý, pohledem těkal po místnosti a člověk měl z něho neustále pocit, že to jde z kopce. Nedalo se říct, že by k němu podřízení měli averzi, ale nepracovali pro něho rádi. Byl příliš nervózní. Příliš podrážděný. *„Vážně si myslíš, že to bouchlo?“* zeptal se.

„Doufám, že ne, Eriku. Zatím prostě nevíme.“

„Začali jsme informovat rodiny?“

To byl ten problém, že? Rodiny budou předpokládat nejhorší bez ohledu na to, co se jim řekne. „Ne,“ odvětil. „Kdy máš v plánu mluvit s médii?“

„V deset. Déle už čekat nemůžeme. Jestli tomu dobře rozumím, už se to dostalo ven.“

Za okamžik měla další hovor. *„Cy Tursi,“* řekla Marla. Tursi měl na starosti vědu ve *Washington Post*. *„Máš se mu hned ozvat. A počkej, máme tu další hovor. Vypadá to, že od Hendricka.“*

Hendrick byl z Newsletter East. „Odkaž je na Erika, Marlo. A dej mi komisaře.“

„Ještě není v kanceláři.“

„I tak mi ho spoj. A potřebuju mít seznam

pasažérů z *Heffernana*. A seznam jejich a Abdulových příbuzných.“

Vzápětí se ozval Asquithův hlas. *„Co se děje, Priscillo?“* Když na ni byl naštvaný, zásadně používal její křestní jméno.

„Dostává se to ven. Musíme informovat rodiny.“

„Vím. Ocenil bych, kdyby ses toho ujala. Osobně. Řekni jim, že víme jenom to, že jsme ztratili kontakt. Není důvod se znepokojovat.“

„Já bych znepokojená byla.“

„O tebe si starosti nedělám. Ještě něco?“

„Ano. Předpokládám, že s Erikem jsi mluvil.“

„V poslední hodině ne.“

„Fajn. Tisková konference je naplánovaná na desátou.“

„Dobře. Budu po Erikovi chtít, aby ji zkrátil na minimum. Jenom přečte oznámení a možná ani neodpoví na otázky. Co myslíš?“

„Michaeli, to nám neprojde. V takové situaci ne.“ Ukázala na kávovar a UI jej zapnula.

„Tak jo. Asi máš pravdu. Doufám, že si dá pozor. Nejsem si jistý, jestli bys to neměla udělat ty.“

„Jestli změníš běžnou praxi, jedině tím všechno zhoršíš.“

„Dobrá.“

„Michaeli.“

„Ano?“ Byl by nejraději, kdyby ta situace prostě zmizela.

„Až si promluvím s rodinami, chtěla bych se na chvíli setkat s tebou. Jedeš do kanceláře?“

Povzdechl si. *„Budu tam.“*

Hutch byla ve funkci provozní ředitelky šestým rokem. Musela už podobné hovory absolvovat po ztrátách na Lookoutu, a když *Stockholm* narazil na projektu Počátek do doku a zabil technika. V dřívějších letech byly hovory s příbuznými povinností komisaře, ale Michael je delegoval na ni, a bylo to tak dobře. Při představě, že by manželky a děti poslouchaly špatné zprávy od něho, jí bylo trapně. Byl to celkem slušný člověk, ale nejhorší bylo, když se snažil být upřímný.

Nejdřív zkusila Petera, ale pořád nevěděl nic nového. A tak začala obvolávat příbuzné. Chtěla to mít hotové před zahájením tiskové konference.

Bylo to bolestivé. Ve všech pěti případech to pochopili hned, jakmile se představila. Dva byli v SAU, kde byla touhle dobou ještě nelidská hodina, což samo o sobě předznamenávalo špatnou zprávu. Ostatní byli z druhé strany Atlantiku. Podívali se na ni a vytřeštili oči. Vyměnili si ustrašené pohledy s dalšími lidmi. Jejich hlasy změnily zabarvení.

V případě jednoho z vědců manželka vyšla ze třídy, kde vedla nějaký seminář. Měla blízko k infarktu, když jí Hutch co nejšetrněji vysvětlila, o co jde, a pak musela zavolat do kanceláře, aby jí sehnala pomoc.

Tři ze čtveřice pasažérů nikdy předtím žádnou lodí Akademie neletěli. Jeden skoro dospělý chlapec jí řekl, že věděl, že se něco takového stane, a prosil otce, ať zůstane doma.

Když to měla konečně za sebou, zůstala vyčerpaně sedět.

Slunce bylo už vysoko nad obzorem, když se jí podařilo v kanceláři přitlačit na Asquitha. „Zatím nemáme nic nového, Priscillo?“ zeptal se.

„Ani slovo.“

Zhluboka se nadechl. „To není dobré.“ Asquith byl muž ve středních letech, který neustále sváděl boj s váhou a jeho hlavním cílem při řízení Akademie bylo vyhýbat se problémům. Starat se o to, aby politici byli spokojení, a brát výplatu. Měl doktorát z politických věd, ale zásadně lidi nevyváděl z mylné představy, že je fyzik nebo matematik.

První, co měl Abdul po skoku udělat, bylo odeslat zprávu. Informovat všechny, že je v pořádku. A kde je. To ticho bylo ohlušující, jak se říká.

Asquith seděl za stolem, tak aby jej měl mezi nimi. „Lodě třídy Colby už nejsou bezpečné,“ řekla Hutch. „Musíme je poslat do šrotu.“

Zareagoval, jako by navrhla, aby chodili po stropě. „Priscillo, o tom už jsme spolu mluvili. Nemůžeme to udělat. Mluvíš o polovině provozní flotily.“

„Buď to, nebo omez mise. Jedno nebo druhé.“

„Podívej. Jsme teď pod velkým tlakem. Můžeme si o tom promluvit později?“

„Později to může někoho stát život. Ve skutečnosti třetí možnost nemáme, Michaeli. Buď se budeme muset uskrovnit, nebo nahradit

lodě.“

„Nic z toho není schůdná možnost.“

„Určitě ano.“ Zadívala se na něho přes širokou plochu stolu. „Michaeli, já už v Colbym nikoho ven nepošlu.“

„Očekávám od tebe, že budeš dělat, co mise potřebují, Priscillo.“

„Budeš si na to muset najít někoho jiného.“

Jeho výraz zpřísněl. „Nenuť mě, abych udělal něco, čeho budeme oba litovat.“

„Podívej, Michaeli.“ Obvykle byla klidná, ale musela pořád myslet na Abdula a pasažéry ve chvíli, kdy se spustil poplach. „Ještě než *Heffernan* odletěl, věděla jsem, že není bezpečný.“

Zatvářil se ohromeně. „To jsi mi neřekla.“

„Určitě ano. Jenže ty neposloucháš, dokud neprásknu do stolu. Celá Colbyho řada není bezpečná. Hazardujeme se životy lidí. Ty a já. Je na čase zajít si promluvit s přáteli na Capitol Hill.“

„Dobrá,“ uznal. „Fajn. Zachovej klid. Podívej se, co je podle tebe nutné udělat. Dej mi plán a od toho se odpíchneme. Udělám, co je v mé moci.“

Většina reportérů byla rozesetá na vzdálených místech po celém světě, ale nějakých dvacet se jich na brífink konaný v přízemí konferenčního centra dostavilo osobně. Hutch je sledovala ze své kanceláře.

Eric, který předstíral víru, že Michael Asquith je neobvykle schopný manažer, v krátkém úvodním prohlášení zopakoval, co už novináři tou dobou

věděli, že na *Heffernanovi* během letu v hyperprostoru zřejmě vznikl problém s motory a loď se momentálně pohřešuje. „Wildside *je na cestě a bude na místě během čtyřiadvaceti hodin.* Al-Džahání *je také blízko. Věříme, že všechno bude v pořádku.“*

První otázku, o níž všichni věděli, že padne, položil *New York Times. „Eriku, poslední dobou se zprávy o poruchách ve flotile Akademie množí. Jak jsou kosmické lodi bezpečné? Posadil byste do některé svou rodinu?“*

Erikovi se podařilo zahrát překvapení, že takovou otázku někdo položil. *„Samozřejmě,“* odpověděl. *„V plavidlech Akademie jsou lidé bezpečnější, než když přecházejí ulici před svým domem.“*

Roman Interface se zeptal, jestli flotila lodí Akademie nestárne.

„Ty lodě jsou vyzkoušené a prověřené.“ Eric se usmál, jako by to byla hloupá otázka. Není důvod k obavám. *„Kdybychom si mysleli, že některé naše lodě ztrácejí spolehlivost, stáhli bychom je ze služby. Prostě je to tak. Roberte?“*

Robert Gall z *Independent News*: *„Co se tam skutečně stalo? Proč motory vypověděly?“*

„Na to je v tuto chvíli příliš brzy. Jakmile to půjde, uskutečníme vyšetřování. A výsledky zveřejníme.“ Pokynul mladé brunetě v přední řadě.

Jmenovala se Janet a pracovala pro *Sydney Mirror*: *„Je něco pravdy na tom, že za poslední*

záplavu nehod mohou škrty ve financování?“

„Janet, několik mechanických poruch se nedá považovat za záplavu nehod. Ne, máme všechno, co pro svůj úkol potřebujeme.“

„A jak svůj úkol vnímáte, Eriku?“ To byl Karl Menšik, který zastupoval jedno z ruských médií, a Hutch tušila, že je tam nasazený proto, aby kladl lehké otázky a dostával Erika z bryndy.

„Dostat lidstvo ke hvězdám,“ řekl. *„Vydávat se přes nekonečné moře, přistávat na vzdálených březích a přinášet zprávy, co tam je.“*

Jako by to pocházelo přímo z nějakého památníku.

Z KNIHOVNÍHO FONDU

Mezihvězdné lety se přežily. Skoro sto let fungovaly jako neškodné rozptýlení, ale je čas posunout se dál. Hladiny moří stoupají, v mnoha částech zeměkoule je běžný hladomor, každým dnem umírají tisíce lidí v důsledku nemocí, na něž existují léky, ale z různých důvodů nejsou dostupné, a populace nadále spotřebovává příliš mnoho zdrojů. Čtvrtina celosvětové populace je negramotná.

Nadešel čas přehodnotit priority. Začít bychom měli tím, že povoláme zpět nadsvětelníky, které nijak nepřispívají tomu, aby se lidem na planetě žilo lépe. Odložme prozatím výzkumné aktivity stranou. Soustřeďme se na to, ať vyřešíme problémy doma, než se vydáme k jiným světům, jejichž existence nemá vliv na nikoho kromě hrstky akademiků.

Venice Times, úvodník,
pondělí 16. února

4

Jsme populace blbců. Zvažte úroveň zábavy, která je k dispozici domácnostem. Zdá se, že nejcennější dovedností v showbyznysu je padat stylově na hubu.

Gregory MacAllister,
Život a doba

„Já mu věřím."

MacAllister hleděl z taxíku na soustavu mostů a ostrovů, jež tvořila moderní Tampu. „Nemáš vůbec žádné pochyby, Wolfie?"

„Přece víš, jak to je, Macu. Barák bych na to nevsadil, ale jo, těžko bych uvěřil, že se to nestalo přesně tak, jak to popsal."

Město pod ním bylo protkané složitou spletí kanálů. Ze vzduchu vypadalo nádherně. Ukázkový příklad toho, že lidé dovedou i špatné zprávy přetvořit v umění. Ale oceány stoupaly dál, a až se rozpustí polární ledové čepice, nebo přijde další velký hurikán, budou to muset přebudovat znovu.

Homo imbecilus.

„Takže z toho uděláme reportáž?"

„Kruci, Wolfie, z čeho chceš dělat reportáž? Co k tomu můžeme říct? Že tam venku někdo

poletuje v černých lodích?“

„Začíná to tak vypadat.“

„Wolfie, máš představu, jak to zní?“

„Jo, mám. Ale to ještě neznamená, že na tom něco není.“

„Je to podvod. Kombinace rafinovaných korporátních týpků, kteří chtějí, aby vláda napumpovala do vesmíru další peníze, a do toho většina populace, která uvěří všemu. Ale pokračuj. Jdi po tom. Uvidíme, co z toho bude.“

Zapadalo to do nápadu na novou knihu, dějiny lidské důvěřivosti. V osmdesáti šesti svazcích. Jak si jedni lidé vymýšlejí a jiní jim to baští. Organizovaná náboženství. Myšlenky národní nebo rasové nadřazenosti. Politické strany. Ekonomická hloupost. Například celé armády, které si myslely, že zabíjením Arabů můžou získat odpustky. Nebo Britové v sedmnáctém století, když si vzali do hlavy, že je bůh předurčil k tomu, aby přinesli jeho víru nevzdělaným. Anebo šílení džihádisté ve dvacátém a jednadvacátém století. Lidé pořád věří na astrologii. A na léky, které před vámi lékařská věda tají.

Byl na knižním turné propagujícím *Kuráž, slávu a slepičí polévku*, sbírku svých esejí. Prozatím byla zisková. Čtenáři ve čtrnácti městech po celé Severoamerické unii se stavěli do front, aby si jeho knihu koupili a řekli mu, že mají na politiky, vysokoškolské profesory, biskupy, média, školní rady, firemní centra služeb, profesionální

sportovce a voliče stejný názor jako on. Alespoň někteří. Jiní přišli proto, aby na něho pokřikovali a spílali mu, že je štváč, ateista a hrozba pro blaho země. V Orlandu se den předtím dozvěděl, že se za něj jeho matka určitě stydí (což byla kupodivu pravda) a že žádný slušný člověk by si jeho knihy nečetl. Jedna žena nabídla, že se za něho bude modlit.

Ale *Kuráž a slávu* kupovali. Vyloženě mizela z regálů. *Sám bych to nečetl, ale mám vyšinutého bratra*. Občas si přinesli koláčky nebo šlehačku v naději, že se jim ho podaří trefit, ale prodejci věděli, že se rozhořívají vášně, když je ve městě, a proto každého u dveří odzbrojili.

V Houstonu starosta v očekávání jeho příjezdu poskytl interview, v němž řekl, že nikdo nemá tak hanebnou pověst, aby v tomto krásném městě nebyl vítán. *Boston Herald* poradil čtenářům chystajícím se na autogramiádu v Pergamu, aby nechali děti doma. V Torontu jedna církevní skupina pochodovala před knihkupectvím s transparenty, že ho uvítají na bohoslužbě, jestli chce zachránit svou duši.

Byl na to zvyklý. Ve skutečnosti si to užíval.

Taxík začal klesat. MacAllister si uvědomil, že má hlad. Bylo už po deváté a on zatím neměl nic než toast a pomerančový džus. Měl vystoupit jako host v show Marge Dowlingové *Vpředu*, než později odpoledne zamíří na autogramiádu do Arrowsmith's. Show začínala v deset.

Byl slunečný, příjemný den. V únoru bylo na

Floridě vždycky slunečno a příjemně. Nenáviděl příjemné počasí. Trocha ho ještě byla v pořádku, ale měl rád bouřky a sníh, vichřice a lijáky. Nechápal, proč se obyvatelé Floridy neodstěhují na sever.

Taxík dosedl na střechu budovy Cee Square Broadcasting. MacAllister zaplatil a vystoupil. Ve dveřích se objevil člověk z personálu a přispěchal ho uvítat. *Rád vás poznávám, pane MacAllistere. Jaký byl let z Orlanda? Těšili jsme se, že vás budeme mít v naší show.*

Ten chlap nedokázal upřímnost ani předstírat. Měl z Mac-Allistera strach a jeho hlas zněl pisklavě. MacAllister ho mohl uklidnit, ale ubránil se tomu pokušení.

Marge čekala dole. Zahrnula ho standardním objetím, které objetím úplně nebylo. Nedotklo se ho nic než konečky prstů a jedna líc. Vysoká, tmavé vlasy, tmavé oči, unesená vlastní důležitostí. Žena, která by byla v pohodě, kdyby zůstala doma a pekla sušenky. Všechno u ní bylo hrané. Nadšení, že ho vidí, předstíraná skromnost („Je od vás moc milé, Macu, že s námi chvíli pobudete.“), dokonce i přízvuk. Narodila se a vyrostla v Minnesotě, ale mluvila jako někdo, kdo zamíří domů po práci na plantáži. „Macu, dlouho jsme se neviděli.“

Dost dlouho to nebylo. Ale její show mu poskytovala dokonalý formát. Přijde ještě druhý host, někdo, od koho se čekají názory kontrastující s těmi jeho. V minulých letech byli

hosty místní přeborníci společenského vzestupu, které si hravě namazal na chleba. Hlavním tématem dnešní show měla být mezihvězdná expanze a jeho oponentem bude pilot Akademie. Dokonce pilotka. Když se to dozvěděl, v první chvíli ho napadlo, že by to mohla být Hutch, ale nebyla. A jemu se ulevilo. Neměl by dobrý pocit, kdyby před početným publikem zahrnoval jízlivými poznámkami starou přítelkyni.

Marge mu přinesla čerstvou kávu a předala ho maskérkám. „Ahoj za pár minut, Macu." V jeho případě byl mejkap žert. Působil impozantně, vždycky vypadal dobře a žádnou kosmetiku nepotřeboval. Ale produkce na tom trvala.

Dobrá. MacAllister se posadil a mladá žena, která měla se svým životem nakládat nějak líp, se pokusila dosáhnout toho, aby se mu neleskl nos. Když byla hotová, odvedli ho do salónku, kde seděl a musel sledovat Ranní show, ve které dva lidé mluvili o únosu v Montaně. Potom se vrátil uvaděč a boční chodbou ho dovedl do studia. Kožená křesla stála kolem stolu. Stěny byly sestavené z panelů. Až se bude vysílat obraz, bude to vypadat, že je zaplňují kožené svazky. V jedné stěně bude krb. Jestli divák nepozná podle krbu, že je to všechno falešné, MacAllistera nenapadalo, co jiného by to mělo dokázat.

V jednom křesle seděl velice mladý producent a studoval scénář. Když uviděl MacAllistera, vyskočil a až příliš nadšeně si s ním začal třást rukama. „Jsme rádi, že vás tady zase máme, pane

MacAllistere.“

„Děkuji.“

Mladík nahlédl do poznámek. „Pokusíte se vysvětlit, proč bychom neměli utrácet peníze daňových poplatníků na podporu Akademie. Nemám pravdu?“

„Můžu to udělat,“ odvětil MacAllister. Nerad o tom přemýšlel takovým způsobem. A uvažoval, jestli by neměl producenta informovat, že může existovat nějaká střední cesta. Ale v širším měřítku jeho názor stejně neměl váhu. Rozhodovali politici a voličům to bylo jedno.

Marge přišla s výtiskem *Kuráže, slávy a slepičí polévky.* Převlékla se, takže teď byla ustrojená do elegantních odstínů hnědé a modré, s bílým límečkem a zlatým náramkem. „Řekli vám, že půjdeme do celostátního vysílání?“ zeptala se.

„Ne. Proč? Co se stalo?“

„*Heffernan.* Stalo se z toho velké téma.“

„A ze mě se stal expert?“

„No tak Macu, nedělejte se. Valentina je pilotka Akademie. Možná to nebude mít šťastný konec.“

MacAllister si zkusil vybavit podrobnosti. „Pět lidí v lodi. Slyšel jsem to správně?“

„Ano. Byla to jedna z jejich vědeckých misí.“

„Škoda. To mě mrzí.“

Sklopila oči ke knize. „Slyšela jsem od lidí, že je to drsné,“ prohlásila. Nejspíš už knihu četla, ale posílala MacAllisterovi vzkaz. Mě nezastrašíš, chlape. „Jak jde turné?“

„Dobře.“ Odtáhl si křesílko a posadil se. „Co

život v showbyznysu?“

„Jako vždycky.“ Překypovala vřelostí a kouzlem. „Tuším, že budete rád, až se vrátíte domů, Macu. Jste dnes volný na lehký oběd?“

Mac Allister se nad tím zamyslel. Raději by se najedl sám, ale měl zájem na tom, aby Marge byla spokojená. „Ovšem,“ řekl, „to by bylo fajn. Ale vím, že jste tady nesmírně populární.“ Trochu pošimrat nebylo nikdy na škodu. „Našli bychom nějaké místo, kde vás venkované nepoznají?“

„Žádný problém,“ řekla. „Zajdeme ke Carmen.“ Když do zahájení zbývaly asi tři minuty, mladý producent přišel a změnil zasedací pořádek. „Vy budete tady,“ řekl MacAllisterovi a přestěhoval ho doprava. „Dodává vám to literární pozadí. Budete vypadat velice sečtěle. To je přesně ten efekt, který chceme.“ Podíval se do poznámek. „Normálně se uvolněte.“

Rozčilující pištění.

Marge se posadila doprostřed a zeptala se, jaká bude další kniha, ale než mohl odpovědět, přitiskla si sluchátko prstem. „Valentina dorazila,“ řekla. „Hned tady bude.“

„Jaké má příjmení?“

„Kourosová. Kamarádi jí prý říkají ‚Valja‘. Je Řekyně.“

„Fajn.“

„Bude se vám líbit.“

„Určitě.“ MacAllister si nedovedl představit, proč by někdo chtěl většinu probdělého času sedět v plechovce pohybující se mezi Tampa Bay

a Arkturem. Priscilla Hutchinsová tak strávila roky. Na ženu nebyla Hutch vůbec hloupá, ale zas tak moc chytrá být nemohla.

Uslyšel ze sousední místnosti hlasy. Ve dveřích se objevila žena hovořící s někým, koho neviděl. Byla to impozantní bytost, vysoká a sportovní. Žena, která pravděpodobně byla hvězdou univerzitního fotbalového týmu. Domluvila, přikývla a vstoupila do studia. Něčí ruka za ní zavřela dveře.

Valentina měla zrzavé vlasy, výrazné modré oči, tváře jako socha, a na MacAllistera se podívala, jako by jí připadalo, že je na něm něco neurčitě směšného.

Marge je rychle představila. Valentina hovořila se slabým přízvukem. Řekla, že ho ráda poznává, ale vypadalo to, že neví, kdo je. Chudinka, potřebovala zapracovat na své informovanosti. Producent, nyní zavřený v režii, šeptal do mikrofonu.

Marge jim ukázala, že mají opustit studio. „Chceme, abyste přišli," řekla a odvedla je doprava. „Budeme hovořit o poslání Akademie, o tom, jestli jsou kosmické lety bezpečné, jaký pro nás mají přínos a tak dál." Na oba se usmála. „Snažte se nesouhlasit spolu víc, než je nutné."

Někdo odříkával předpověď počasí. Krátili si čekání společenskou konverzací. Valentina dělala pro Akademii pilotku dvanáct let, pocházela z Peloponésu – a měla dojem, že MacAllister s ní možná někdy letěl.

„Já jsem to nebyl," prohlásil. „Opustil jsem planetu jenom jednou."

„To jste o hodně přišel," řekla.

Rozsvítilo se červené světlo, rozezněla se znělka pořadu a MacAllister uslyšel hlas, který divákům oznamoval, že sledují dvě stě dvacáté osmé pokračování show *Vpředu* s Marge Dowlingovou. Prsty jim dali znamení, Marge se vrátila na plac a virtuální publikum spustilo nadšený potlesk. Marge pozdravila širší oblast Tampa Bay a zemi jako takovou a pozvala nejdřív Valju, pak MacAllistera. Posadili se na určená místa a ona zatím prošla aktuální zprávy, podle nichž se *Heffernan* nadále pohřešoval. Navázala na to informacemi o pozadí mise: proč k Betelgeuze letěla, jak je hvězda velká a tak dál. MacAllisterovi se začaly klížit oči. Co všechno je ochotný udělat, aby prodal pár knih!

První otázka směřovala na Valentinu. „Létáme ke hvězdám už více než dvě generace. Všeobecně se předpokládá, že nadsvětelníky jsou bezpečnou formou dopravy. Je to skutečně tak?"

„Ano," odpověděla. „Vím, jak to zní ve světle události, o níž jste právě mluvila. Přesto, s ohledem na překonané vzdálenosti, bezpečnější způsob přepravy neexistuje."

MacAllister obrátil oči v sloup. „O co jde, Macu?" zeptala se ho Marge.

„Vyhledejte si statistiky," řekl. „Na počátku kosmického věku, toho prvního ještě ve dvacátém století, se bezpečnost dopravy měřila počtem

smrtelných nehod na osobokilometr. Podle této metody byly v roce 1972 nejbezpečnější formou dopravy měsíční rakety Saturn. Ve skutečnosti nám nejde jenom o měření vzdálenosti. Když jednoduše porovnáte smrtelné nehody s počtem letů, nadsvětelníky až tak oslnivě nevypadají."

Valentina si povzdechla. „Máte pravdu, Gregory," řekla s mírným důrazem na jeho jméno, aby mu dala na vědomí, že tady je mimo svou ligu. „Statistikou se dá dokázat prakticky cokoli. Létám na mise Akademie celou dobu, co jsem dospělá, a nikdy jsem neměla obavy." Usmála se. „A nikdy jsem nikoho neztratila. Stejně jako nikdo, koho znám."

Doba, kdy byla dospělá, mohla čítat nějakých patnáct let, ale nechal to bez poznámky.

„Jak to odhadujete?" zeptala se Marge. „Jak vážné to s *Heffernanem* je? Jak to dopadne?"

„Myslím, že je najdeme," prohlásila. „Jde jen o to dostat se do oblasti, kde se ztratili, a zachytit jejich rádiový signál. Člověk samozřejmě nikdy neví, co všechno se může stát, ale neměl by to být problém."

„To doufám," řekl MacAllister. „Ale ve skutečnosti tady jde o to, proč tam vůbec létat? Jaký to má smysl?"

Marge přenechala otázku Valentině.

„Tohle je náš zadní dvorek," odpověděla. „Bylo by od nás ledabylé, kdybychom se nerozhlédli po okolí. Nezjistili, co tam je."

„Ten náš zadní dvorek," zopakoval MacAllister,

„jak ho vidíte, je hodně velký. A já vám můžu říct, co tam je: skály a vodík. Prázdný prostor. A to je všechno. Utratili jsme za mezihvězdné lety miliardy, a jako výsledek nemáme co ukázat. Prostě nula."

Valentina se na něho podívala, jako by jeho slova odporovala zdravému rozumu. Věnovala mu blahosklonný úsměv. „Před rokem jsme zastavili oblak omega, který by v konečném důsledku zničil planetu," řekla. „Vím, že podle pana MacAllistera to nemá reálný význam, ale jsem přesvědčená, že vaši diváci budou mít vlastní názor.

Také jsme zachránili Bulíky. Na to jste asi zapomněl, Gregory." Znovu ten neobvyklý důraz na jeho jméno. Chudák Gregory. Moc mu to nemyslí.

„Zachránit planetu je dobré," řekl s vážnou tváří MacAllister. „Ale je to hotová věc. Jsem samozřejmě rád, že jsme to dokázali. To ale neznamená, že bychom tam měli zůstávat do nekonečna, s narůstajícími náklady pro daňové poplatníky. Podívejte, v nerozvinutých zemích jsou miliony lidí, kteří se nedostanou ke slušnému jídlu. Pokaždé, když zlikvidujeme jednu epidemii, objeví se další. Hladina oceánů mezitím dál stoupá. Mluví se o tom, že v dalších deseti letech dojde ke kolapsu antarktického ledového šelfu. Jestli se to stane, lidem v Pensylvánii nateče do bot. A my zatím létáme tam a zpět mezi Síriem a Psí hvězdou –"

„Psí hvězda je Sírius," podotkla Valentina.

„A co z toho máme? Získáme fyzický popis dalšího místa, které nikoho nezajímá."

„Chcete nás zachránit před skleníkovým jevem –?"

„Samozřejmě."

„A před hladomorem?"

„Zdá se to jako dobrý nápad."

„Řešení obou problémů vyžaduje techniku. O udržování planety se můžeme hodně dozvědět, když budeme studovat, co se děje jinde. Musíme teď udělat víc než jenom zvednout města o další tři nebo čtyři metry. Musíme najít způsob, jak získat kontrolu nad klimatem. To znamená experimentovat. Ale nedomnívám se, že chceme experimentovat s přírodou doma."

„Já myslím, Valentino, že možná trochu přeháníte."

„Možná. Ale jestli máte pravdu vy a skutečně nikoho nezajímá, co tam je, říkám si, jestli vůbec stojíme za zachraňování."

MacAllister se přistihl, že myslí na Hutchinsovou, jak sedí ve své kanceláři v Akademii. Nebude to sledovat živě, ale uslyší o tom a nejspíš se podívá večer. Proto se snažil netlačit na pilu. Ale neměl to v povaze. Lít obrovské peníze do mezihvězdných letů bylo v takové době nehorázné. A hloupé.

„Hloupé?" zeptala se Valentina. „Připomínáte mi muže od španělského dvora, kteří říkali něco podobného o Kolumbovi."

„V té době se v Americe dal dýchat vzduch," odvětil. „To je ten rozdíl. Já říkám, že když si někdo chce zaletět do souhvězdí Velkého vozu, ať si koupí vlastní kánoi."

„Mluvíte, jako by ke hvězdám létalo jenom nás pár. Skutečnost je taková, že nadsvětelný let zažily tisíce lidí. A vůbec, ti, kteří letěli k Arkturu, nebyli jednotlivci, ale druh. Letěli jsme *všichni*."

„Zkuste to říct lidem na Východní třiapadesáté v Bronxu."

„Gregory, jsme nastavení, abychom to dělali. My dva tady můžeme sedět a mluvit, jak budeme chtít, ale tím se nic nezmění. Je to osud. Neletět by pro nás bylo stejně obtížné jako pro vás účastnit se podobné konverzace, jako je tato, a neříct ani slovo."

MacAllister si povzdechl. „Když lidé začnou mluvit o osudu, znamená to, že jim došly argumenty. Měli bychom to udělat tak, že vezmeme lidi, kteří neustále blouzní o hvězdách, posadíme je do několika lodí a necháme je letět kolonizovat Alfu Idiotus III. S jedinou podmínkou, že tam zůstanou."

Je víceméně tradicí těchto živě vysílaných debat, že si jejich účastníci po skončení show potřesou rukama. MacAllister dokonce s lidmi, s nimiž svedl ostré debaty, několikrát zašel na drink. Tato byla vcelku krotká, ale Valentina nebyla profesionál. Brala všechno osobně, a když jim Marge poblahopřála k dobrému výkonu, pilotka Akademie se na něho podívala způsobem, jako by

nestál za její čas; hlasem o oktávu nižším, než jaký používala během show, mu popřála *hezký den* a odkráčela ze studia.

Za normálních okolností byl MacAllister vůči krásným ženám odolný. Pro běžné muže byly v pořádku, ale pro někoho, kdo fungoval na jeho úrovni, mohly představovat značné rozptýlení. Přesto se rád nechal krásným pohlavím obdivovat, užíval si občasné flirtující pohledy, a pokud v tom neviděl žádný háček, byl nevyhnutelně ochotný takovou hozenou rukavici zvednout. Když však Valentina tak barbarským způsobem odkráčela, dotklo se to jeho citů.

Byl to další důkaz, jakou škodu mohou ženy napáchat. Kdyby byla muž, bylo by mu to úplně jedno. Takto neměl dobrý pocit, když cestou zpátky do hotelu udržoval konverzaci se zástupcem nakladatele a zároveň v duchu litoval, že s Valentinou nebyla větší zábava.

Pilotka mezihvězdných lodí.

Jedné takové vděčil za život. A to ho taky žralo.

Uvažoval, co si Hutch o jeho výkonu asi pomyslí.

Kruci.

MACALLISTERŮV DENÍK

Nechápu, proč se vidláci tak rozčilují kvůli vylepšování. Stejně nefunguje. Vidí to každý, kdo má oči. Nedávná studie ukázala, že přibližně 8 procent lidí, kteří jsou produktem této technologie, nedokončí střední školu. Patnáct procent si pořád pravidelně nachází čas na sledování talkshow. A téměř polovina

se považuje za sportovní fanoušky. Jestli lidé chtějí mít chytré děti, možná udělají líp, když jim zkusí číst. Realita je taková, že nechceme, aby naše děti byly chytré. Chceme, aby byly jako my. Jenom víc.
pondělí 16. února

5

Většina představitelů vlády a velkých firem by těžko přesvědčovala lidi, aby se jich cestou z hořící budovy drželi. Nejhorší z nich se poznají podle toho, že hodně mluví o vůdcovství. Pochybuji, že Winston Churchill to slovo někdy použil. Anebo Attila, když na to přijde.

Gregory MacAllister,
„První člověk mimo město“

„Hutch, pořád myslím na toho *Heffernana*. Budeme se muset zbavit Louieho Alvareze.“ Asquith do sebe nasál vzduch. To gesto mělo vyjádřit, že vyhození Louieho je bolestivá nutnost.

„Proč?“ zeptala se.

„Je to selhání údržby.“ Zavrtěl hlavou. „Ale nedá se tomu vyhnout.“

„Jeho chyba to není.“

„Jak to můžeš vědět? Ještě jsi to neprověřila.“

„Ty taky ne. Louie nás opakovaně upozorňoval, že něco takového nevyhnutelně přijde. Až se ukáže, že neumí dělat zázraky, že čtyři z těch lodí měly už ukončit provoz, budeme si muset najít jinou výmluvu.“

„Je to pravda? Čtyři?“

„Ano. Máš k té věci několik hlášení."

„Je mezi těmi loděmi *Heffernan*?"

„Ne. Zatím ne. Dej tomu pár měsíců."

„Pak jsme z obliga." Obešel stůl. Viditelně se mu obrovsky ulevilo. Všechno bude dobré. „Hutch, my dva jsme v uplynulém roce zvládli pár problémů. Tak se uklidněme. Podívejme se na to s chladnou hlavou."

„Tady jde o lidské životy, Michaeli."

„Já to vím. A nenavrhuju, že máme někoho ohrozit. Hlavně se nerozčilujme. Potřebujeme se víc zaměřit na údržbu." Poplácal se po břiše a zabloudil pohledem po různých vystavených plaketách a trofejích. Ubezpečoval se tak o svých schopnostech. „Hele, dostaňme *Heffernana* zpátky. Potom vymyslíme, jak dál."

Vstala a zamířila ke dveřím, ale před oblastí pokrytou senzory se zastavila. Ještě nechtěla, aby se dveře otevřely. Asquith se už posunul k něčemu dalšímu, díval se dolů na hromádku složek a dával najevo, že rozhovor skončil. Neměl nijak impozantní postavu. Sotva vyšší než Hutch. Řídké hnědé vlasy si pečlivě vyčesával přes temeno hlavy. Měl čerstvě za sebou nepříjemný veřejný rozvod, jeden z těch ošklivých případů, kdy ho manželka obviňovala z nevěry a požadovala obří vyrovnání, zatímco on o ní prohlašoval, že je nepříčetná. Všechno se propíralo v médiích spolu s fámami, že je na něho vyvíjen tlak, aby odstoupil. Hutch by nebyla nijak smutná, kdyby odešel, ale věděla, jak

politická jmenování obvykle fungují, a raději jednala s Asquithem, který byl aspoň přístupný argumentům. Poznal, že tam stojí, a zvedl své oči k jejím. „Ještě něco?“ zeptal se.

Způsob, jakým otázku položil, v sobě měl nevyřčenou prosbu. „Prosím, nedělej vlny. Louie zůstane, kde je. A já zahajuji administrativní postup k vyřazení Colbyů ze služby. Něco z toho budeš muset podepsat.“

Asquith zavrtěl hlavou. „Ne. Už jsem ti řekl, že to nemůžeme udělat. Nejde to. Jestli chceš, tak je svolej a nech je zkontrolovat, až se postupně objeví. Přesvědč se, že jsou v pořádku.“

„To už děláme, Michaeli. Je to běžný postup.“

Když nevěděl, jak dál, měl ve zvyku doslova rozhodit rukama. Teď to udělal. „Musíme zachovat rozum,“ prohlásil. „Za této situace nemám dost lodí k uskutečnění misí.“

Ale ona si stála za svým. „Tak udělej, co jsi řekl. Vyviň tlak na politiky. Když chtějí programy, musejí být ochotní je financovat.“

„Já to přece dělám, Priscillo. Co myslíš, že tady nahoře dělám?“

Nebyla si jistá, ale věděla, že s vytvářením tlaku na lidi nad ním to nemá nic společného. „Mluvit nestačí,“ řekla. „Musíme provést škrty. Můžeme omezit průzkumné operace. Třeba je i úplně zastavit, dokud někdo nepřijde s nějakými penězi.“

„Anebo zjistí, že blafujeme.“

„Tak ať to není blafování, Michaeli.“ To byl jeho

problém. I když vyhrožoval, nikdo ho nebral vážně. „Musíme to myslet vážně. Můžeme taky ukončit převážení vědeckého a podpůrného personálu. A ukončit misi na Noku. Nepotřebujeme ji. Jaké poznatky od těch pitomců vůbec získáváme?“ Nokové po sobě věčně stříleli, zatímco lidé se většinou schovávali a dělali si poznámky. „A řeknu ti něco, co bychom mohli zredukovat, aby si toho všimli. Zastavit podporu projektu Počátek.“ Počátek byla převážně evropská akce, budovaný hyperurychlovač na druhé straně 36 Opiuchi.

Asquith si otřel ústa hřbetem ruky. „Nejsem si jistý, jestli bych chtěl zajít tak daleko.“ Projekt Počátek měl potenciál potvrdit nebo zamítnout různé dlouhotrvající spekulace ohledně povahy vesmíru. Žádná z nich bohužel nebyla slibná jako zdroj finančního zisku. Jelikož se jednalo o testování nových přístupů, dalo se nanejvýš doufat, že něco bude mít praktický přínos. Bohužel, takové řeči na Kongres nebo Světovou radu vůbec neplatily. „Priscillo, dovedeš si představit, jaké by to mělo politické důsledky?“

„Já se o politiku moc nestarám.“

„Právě že bys měla. Podívej se, co máš v popisu práce.“

„Michaeli,“ řekla, „udělej, co chceš. Odpoledne budeš mít na stole mou rezignaci.“

Zatvářil se ztrápeně. „Nestojím o tvou rezignaci. Chci, abys mi pomohla to zvládnout. Pro nás všechny je to těžké období. Znám tě moc

dobře na to, abych uvěřil, že bys dokázala jen tak odejít."

Nebylo nic smutnějšího než pozorovat Asquitha, když byl doopravdy vystrašený. A měl k tomu důvod. Rezignace provozní ředitelky v takovou chvíli by ukázala přímo na něho. „Je to na tobě, Michaeli."

Seděl a hleděl nahoru na ni. „Tak dobrá," řekl nakonec. „Nech mě popřemýšlet, co by se dalo udělat, ano? Ozvu se ti."

Hutch postoupila do dosahu senzoru a dveře se otevřely. „Další let Colbyho je *Kira*, příští týden."

„Dobrá. Chvíli počkej. Nech mě vymyslet, co chceme udělat." Zrak mu padl na poznámku napsanou v kalendáři. „Mimochodem, dnes odpoledne si nedělej žádný program. Později tady bude senátor Taylor a chce se s tebou setkat."

„Se mnou se chce setkat?"

„Bude s ním jeho dcera. Asi je tvoje velká fanynka." Podle tónu hlasu nechápal, jak je to možné.

„Dnes je to hodně nahuštěné, Michaeli."

Mávl nad tím rukou. „Zařiď to, abys mohla. Konkrétně se vyjádřil, že chce, aby se jeho dcera s tebou mohla pozdravit."

„Fajn."

„Myslím, že se jmenuje Amy. Chce být pilotka. A ty bys neměla zapomínat na to, že Taylor bude mít velké slovo ohledně toho, jestli příští rok dostaneme slušné peníze do rozpočtu."

Právě se radila s několika vedoucími oddělení, když jí zavolali. *„Komisař vzkazuje, že senátor Taylor je v areálu. Dostavte se do jeho kanceláře, prosím.“*

„Dobrá,“ odpověděla. „Už jdu.“ Omluvila se a posunula schůzku na čtvrtou hodinu. Byl chladný den a topení jako by nefungovalo. Popadla ze skříně sako a zamířila nahoru do druhého patra. Asquith ji nechal zhruba deset minut čekat v předpokoji své kanceláře, potom se vyhrnul ven, narovnal si límec a dal pokyny své UI: „Nevolej mi, za půl hodiny se vrátím. Postarej se o to tady.“

Ukázal jí, aby ho následovala. Rychle sjeli do přízemí a opustili budovu.

„Kde se s nimi máme setkat?“ zeptala se, když sešli po hlavním schodišti a zabočili na jeden z chodníčků severním směrem.

„Na nádvoří.“ Taylor byl zelený senátor z Georgie, muž, který neměl čas na Akademii, mezihvězdné lety a vědy jako takové. Šel do Kongresu kvůli jedné jediné věci: slibu, že udělá, co je třeba, aby se skleníkový jev dostal pod kontrolu. Vyrostl na ostrově St. Simons u pobřeží Georgie. Ve dvacátém a jednadvacátém století to bylo letovisko, teď o málo víc než úzká písčina. „Chce hovořit o budoucnosti Akademie.“

„Já myslela, že se jedná o společenskou akci.“

„U politiků společenská akce vždycky znamená byznys.“ Použil slovo *politici* s pohrdáním, jak to dělal vždycky. Člověka by nenapadlo, že je jedním

z nich.

Před nimi slétl na parkoviště u nádvoří aerotaxík. Vystoupil z něj dva lidé a stroj se znovu vznesl do vzduchu. Poznala Taylora. Dívka, která ho doprovázela, vypadala na patnáct. Byla hezká, jak děti v tom věku stabilně bývají. Ohlédla se po administrativní budově, zatímco její otec zahlédl Hutch s Asquithem, vykročil směrem k nim a nechal ji za sebou.

„To děvče tě obdivuje," řekl Asquith. „Považuje tě za hrdinku." Usmál se absurdnosti té představy.

„Fajn."

„Chce vidět přistávací modul." Přistávací modul ze *Šanghaje* byl vystavený na druhém konci nádvoří. Leskl se v slunečních paprscích.

Amy měla hnědé vlasy zastřihnuté do ofiny, velké hnědé oči, neúnavnou energii a úsměv, který byl okouzlující a nejistý zároveň. Hutch jí bylo líto. Vyrůstat se senátorem nebude jednoduché. Podle toho, co o něm věděla, nebyl na rodičovství dost flexibilní a manželka mu před léty s někým odešla. Byl to nějaký další politik, ale nemohla si vzpomenout který.

„Rád vás vidím," řekl Taylor a srdečně si s nimi potřásl rukama. Směrem k Hutch vrhl letmý úsměv, ale zrak upřel na Asquitha. „S *Heffernanem* je to docela děsivé, Miku. Jaké jsou poslední zprávy?"

„Zatím nic nového nemáme, pane senátore. Zítra do oblasti dorazí pár našich lodí, aby se po

nich porozhlédly.“

„Vy ale doopravdy nevíte, kde jsou?“

„Jistě ne.“

„Jak se to stalo?“

„Ani to nevíme. Zatím. Ale pracujeme na tom. Budu vás informovat.“

„Staré lodě,“ poznamenala Hutch, když se k nim připojila i Amy.

Taylor se k ní otočil s tázavým pohledem. „Chcete říct, že představují riziko?“

„Komisař nařídil jejich uzemnění,“ odpověděla. Asquith si prohlížel koruny stromů.

„Kdy jste mi to chtěl říct, Miku?“ otázal se Taylor.

Komisař se usmál. Byl to jeden z těch úsměvů, jakými vás zahrne člověk, který právě spadl z kola a tvrdí vám, že je to v pohodě, že to není tak hrozné, jak to vypadá. „Senátore, je to jeden z důvodů, proč jsem rád, že jste se dnes rozhodl zastavit se.“

Taylor na sobě nechal znát překvapení, že by mohli mít poruchové lodě. Potom pokrčil rameny. Nebylo to důležité. „Priscillo,“ promluvil, „to je moje dcera Amy. Je vaší obdivovatelkou.“

Dívka zčervenala a ošila se, jako by jí bylo trapně. „Ráda vás poznávám, paní Hutchinsová. Četla jsem o vás všechno.“

Hutch ji vzala za ruku. „I já ráda poznávám tebe, Amy. A přátelé mi říkají Hutch.“

Amyin úsměv se roztáhl. „Četla jsem knihu,

kterou o vás napsala Janet Allegriová.“

„Motory boha.“

„Ano.“

„Ve skutečnosti to není o mně, Amy. Je to o omegách.“

„A Quraqui. Ráda bych tam někdy jela.“

Byla to planeta sutin. Pamatovala si, jak vypadaly v měsíčním svitu. Byla tenkrát mladá, jenom o pár let starší než Amy. Většina zřícenin byla dnes pryč. Pohltily je snahy o terraformaci, zahájené a později zastavené, když se příliš prodražily a věci nabraly nepříznivý obrat. „Kolik toho víš o Quraqui, Amy?“

„Viděla jsem holozáznamy. Ale doopravdy tam odjet by bylo jiné. Dotknout se některých těch míst.“ Zhluboka se nadechla. „Budu pilotka.“

„Ve skutečnosti to dělat nechce,“ prohlásil senátor, jako by se Amy odešla projít. „Je to příliš nebezpečné. A nemá to budoucnost.“

„Není to nebezpečné, tati.“

„Zkus to říct lidem na – jak se to jmenuje? – *Bannerman*?“

„Heffernan, pane,“ opravil ho Asquith.

„To není podstatné. Každopádně jsi ještě mladá, Amy. Uvidíme, jak se to vyvine.“ Poplácal ji po rameni. Jeho výraz říkal, že je v podstatě hodné dítě. Jenom trochu pomalé. „Plánujeme, že půjde na práva.“

Taylorovo křestní jméno bylo Hiram. Byl vysoký a aristokratický. Spíš než že by měl jižanský přízvuk, jakoby ta zřetelná chuť Jihu čišela z jeho

vzdělání na Harvardu nebo Yale. Měl tmavší vlasy než Amy a úsměv, který byl zlověstnější. Ale měl delší trvání. Vlastně nikdy úplně nezmizel. Bylo to, jako by svět neustále obsahoval něco, co Taylorovi připadá lehce zábavné.

Amy se zeptala, kdy Hutch jako pilotka začala, a požádala, jestli by si mohla prohlédnout přistávací modul. Zajímalo ji, jaké to je chodit po jiné planetě.

Hutch si všimla, že mezi senátorem a Asquithem proběhl nějaký signál. Komisař jí jej předal a zalétl pohledem k přistávacímu modulu. Několik turistů stálo v krátké řadě a čekalo, až budou moci dovnitř. „Pojď, Amy," řekla Hutch. „Pojďme se podívat."

Dívka vyrazila jako první. Postavily se do řady. Hutch se neohlédla, ale věděla, že teď budou hovořit vážně, nebo spíš bude hovořit Taylor a Asquith bude poslouchat. Nebylo těžké ani odhadnout směr, kterým se to vyvíjí. Jestli musíte nějaké lodě odstavit, udělejte to. Nechceme už žádné další *Heffernany*. Tak důležitá ta práce prostě není.

Na seznamu věcí, o něž si veřejnost dělala starost, Akademie nestála vysoko. Taylor měl prezidentské ambice a budoval si základy pro budoucnost. Poškození životního prostředí spáchané za uplynulá dvě století bylo důležitým bodem několika posledních prezidentských kampaní. Jestli si někdo myslel, že stoupající hladina je v pořádku, teplé zimy jsou dočasné

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Odysea*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.